

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak VIII.

2017 június 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Kik ma a Bilderbergeek?

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A gondolatgyárak cím? kötetér?l.

A múlt heti ismertetést ott zártuk le, amikor *Engdahl* az Olajfegyverrel a világhatalomhoz (Mit der Ölwanne zur Weltmacht) című könyvéhez kutatott, és egy antikváriusnál egy könyvre bukkant, amelyben egy kéziratos jegyzetet felejtettek. A jegyzetet egy Bilderberges, *Shepard Stone* készítette. A jegyzetkészítés idején, azaz az 1973-as olajválság alatt, a Bilderberg vezetői bizottságának tagja volt. *Stone J. McCloy*, a Németországért felelős főtisztos irányítása alatt a háború utáni német médiumok irányításáért volt felelős. De aktív szerepet vállalt a CIA által finanszírozott Congress for Cultural Freedomban (Kulturális Szabadság Kongresszusa). A hetvenes években volt az amerikai Aspen Intézet berlini részlegének első igazgatója. Az Aspen Intézet az elit része, amelyre még e folytatásban visszatérünk.

Az 1973-ból származó bizalmas dokumentum részleteket tartalmaz az olajárak OPEC-fenyegette többszörösödéséről. Ahelyett, hogy arról folyt volna az értekezés, a második világháború utáni törekeny gazdaságot elérni képes ilyen sokkot miként lehetne megakadályozni, a tanácskozás tárgya az volt, hogy miként lehet a Wall Street és a londoni City bankjainak bezsebelni a váratlan, hatalmas profitot.

A Bilderbergesek szervezték az 1973-as olajválságot, beleértve a *Kissinger*-féle közel-keleti „ingadiplomácia” eredményeit és Izrael egyoldalú fegyverzését a szaúdiak éles tiltakozása ellenére. Az eredmény Szaúd-Arábiának Rotterdam és az USA elleni olajembargója volt, ami az olajárakat gyorsan felhajtotta.

Az olajár ezen sokszorosára emelkedése egy gyengülő dollárt mentett meg, amelyet két évvel korábban *Nixon* elnök lekapcsolt a dolláralapról. A Bilderberg-olajválság következtében a brit és amerikai olajkonzernek – amelyeket akkor a „Hét nagyvívő” neveztek – a tőzsdépiacokon és a bankokban a legértékesebb vállalatoknak számítottak, és a felhalmozott pénzből nyújtottak hiteleket latin-amerikai országoknak, Lengyelországnak, Jugoszláviának és egyéb, olajimportáló országoknak. Ez a petrodollár-újracirkuláltatás volt a tulajdonképpeni kiváltója a harmadik világ eladósodottsági válságának a tavalyi évszázad nyolcvanas éveiben.

A következő alfejezet címe: „*Kik ma a Bilderbergesek?*”, amely így kezdődik: a Bilderbergesek politikáját egy 35 tagból álló irányítóbizottság hajtja végre. Ennek belső körében helyet foglal még egy tanács. Az irányítóbizottság korábbi tagjai voltak *David Rockefeller* mellett a brit *Lord Roll*, az S. G. Warburg kereskedelmi bank igazgatója és a Court of the Bank of England tagja, csakúgy, mint *Giovanni Agnelli* Fiat-főtisztos és *Henry Kissinger*.

Ha megnézzük a 2012-es Bilderberg-konferencia résztvevőinek listáját, az segít megérteni, hogy miként működik a globális politika.

A május 31-i találkozó Amerikában választási évre esett. A helyszín a Virginia szövetségi államban lévő Chantilly, közvetlenül Washington kapui előtt. (Az idén szintén itt fogják tartani a Bilderberg-konferenciát.)

Engdahl ezután ismerteti a résztvevők listáját, és elmondja, sutogtak *Obama* részvételéről is, de a Bilderbergesek prominens résztvevőik nevét sokszor elhallgatják.

A jelenlévők között ott volt az Európai Bizottság két biztosa is. Az amerikai résztvevői listán szerepelt *Henry Kissinger*, a Bilderberg irányító bizottságának tagja, *John Kerry* volt szenátor és *James Wolfensohn* volt Világbank-elnök. De ott volt Oroszországból *Putyin* első számú ellenfele, *Garr Kaszparov*, az ellenzéki Egyesült Polgári Front vezetője is.

A szerző ezután bemutatja a Bilderbergesek által kiváltott olajár-megsokszorozás révén végrehajtott paradigmaváltás bevezetését, és hogy az milyen mértékben kötődött Rockefeller „trilaterális álmához”. Majd részletesebben ismerteti mindebben az egyes szereplők tevékenységét, mint *Kissingerét* és *Brzezinskiét*, valamint az összefonódásokat az amerikai politikai vezetéssel. Beleértve természetesen a *Bush* családot, a *Clinton* családot és társaikat.

A könyv 68. oldalán egy nagyon érdekes táblázat található. Ez bemutatja a Trilaterális Bizottság hierarchiájának szerkezetét, annak 2015. áprilisi állása szerint. (Egyébként a Trilaterális Bizottságot *David Rockefeller* alapította 1973-ban azért, hogy „elsegítse” az Észak-Amerika, Nyugat-Európa és Japán közötti együttműködést.) Mint a végrehajtó bizottságban helyet foglaló *Jean-Claude Trichet-t*, az Európai Bank volt elnökét, *David Rockefeller*et, *Paul A. Volckert* és így tovább.

De ott van egy olyan név is, amelyről eddig talán nem sokan hallottunk. Ez pedig *Paul Révay*, a Trilaterális Bizottság európai igazgatója, aki a globális horderejű kérdésekkel foglalkozó Friends of Europe (Európa Barátai) gondolatgyárnak is a vezetésében foglal helyet.

Ezt követően Engdahl egy újabb fejezetben rátér az Atlanti Tanács bemutatására, amelyet 1963-ban hoztak létre, és a NATO gondolatgyára lett.

Majd következik egy újabb, hasonlóan hatalmas befolyású gondolatgyár, a Colorado szövetségi államban lévő Aspen Intézet bemutatása. Ami szintén azért érdekes, mert a nagyközönség ennek esetében sem sejtje, hogy ez az intézet micsoda hatalmas befolyást gyakorol a világ dolgaira. Az Aspen Intézet azonban nem elégedett meg azzal, hogy csak központja volt. Elkezdte létrehozni fiókagyártószékhelyeit Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Spanyolországban, a Cseh Köztársaságban, Mexikóban és Indiában, aminek következtében még tovább tudta fokozni amúgy is óriás befolyását. Céljai azok voltak, mint azoké, akik pénzelték. Itt is a jól ismert nevekkal találkozhatunk, mint a Rockefeller testvérekkel, a Ford Alapítvánnyal, a Carnegie Corporationnal, a Bill és Melinda Gates Alapítvánnyal, a Goldman Sachs-szal, *Michael Bloomberggel* és társaival.

Az Aspen Intézet igazgatóinak piramisa tetején *Madeleine K. Albright* ült, aki 1999-ben Clinton külügyminisztereként Szerbia (és így Újvidék stb.) illegális, egyoldalú bombázása mellett döntött. Volt az is, aki elismertette nemzetközileg a koszovói latorállamot. Az elnökségben foglalt helyet *Condoleezza Rice*, szintén volt amerikai külügyminiszter, és a Bush–*Cheney*-kormányban nemzetbiztonsági tanácsadó. A 2003-as iraki invázió előtt terjesztette el azt a hazugságot, hogy *Szaddám Huszeinnak* tömegpusztító fegyverei vannak.

De az elnökség tagja volt többek között *Javier Solana* korábbi NATO-főtiszt, akinek ezenkívül még vezetői pozíciók vannak a Soros által finanszírozott International Crisis Groupban, Soros Európai Külkapcsolatok Tanácsában és Soros Emberjogi Figyelőjében (Human Rights Watch).

Az Aspen Intézet a washingtoni geopolitikai establishment céljaihoz megszólalásig hasonló célokért küzd. Minden igyekezetével támogatja a transzatlanti kereskedelmi és befektetési partnerséget, de úgy, hogy az egyes nemzetállamok törvényeit – elsősorban az egészség és biztonság terén – multinacionális konszernek magánjogainak rendelje alá. Nem véletlen, hogy az Aspen Intézet milyen mértékben támogatta Obama elnök agresszív-provokatív szankcióit Oroszország ellen, ami nem csoda, ha rápillantunk arra, kik irányítják az intézetet.

De az Aspen Intézet mellett még aktív szerepet vállal a globalista ügyrend előrevitelében egy másik, washingtoni gondolatgyár is. Annak félrevezető neve: Az USA Német Marshall Alapítványa (German Marshall Fund of the U.S.). A könyv hetedik fejezete ezzel a gondolatgyárral foglalkozik ezen cím alatt: A nem német German Marshall Fund.

A legfontosabb washingtoni gondolatgyárak mindegyike valahogyan ugyanazon irányban dolgozik, és osztoznak mind a vezetőknél, mind pedig a szponzorokban. Ennek következtében sokkal nagyobb hatásokkal tudják befolyásukat kifejteni, mint ha egyetlenegy ilyen agytrösztbe fektetnék be az összes pénzt. A Külkapcsolatok Tanácsának céljai éppen úgy egybevágóak David Rockefeller Trilaterális Bizottsága céljaival, mint ahogyan annak Bilderberg-csoportjával és az Atlanti Tanáccsal. Gyakorlatilag teljes a harmónia a stratégiai érdekek terén.

Mindez pontosan illik a German Marshall Fundra, amelyben az égvájon semmiféle német nincs. Ennek a hivatalos neve The German Marshall Fund of the United States. Ez egy amerikai gondolatgyár, amelynek székhelye Washingtonban van. Programja a háború utáni Németország és általában véve az Európai Unió szuverén államainak szétbontása, hogy azokat jobban lehessen hozzápasszítani a Wall Street globalizációs ügyrendjéhez.

Ehhez ugyanis az szükséges, hogy az országok szuverén nemzeteket kikapcsolják. Németországot és az EU-t államok szövetségeként úgy kell megkötdetni, hogy Washington globális céljait szolgálják. Zbigniew Brzezinski, a Trilaterális Bizottság volt igazgatója és több amerikai elnök tanácsadója egyszer azt mondta, hogy az EU-államokat az amerikai szuperhatalom vazallusainak kell tekinteni.

(Folytatjuk.)

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló